

Marc Aymon: Je t'aime ici... la Gherla

Events 04 Sep 2013

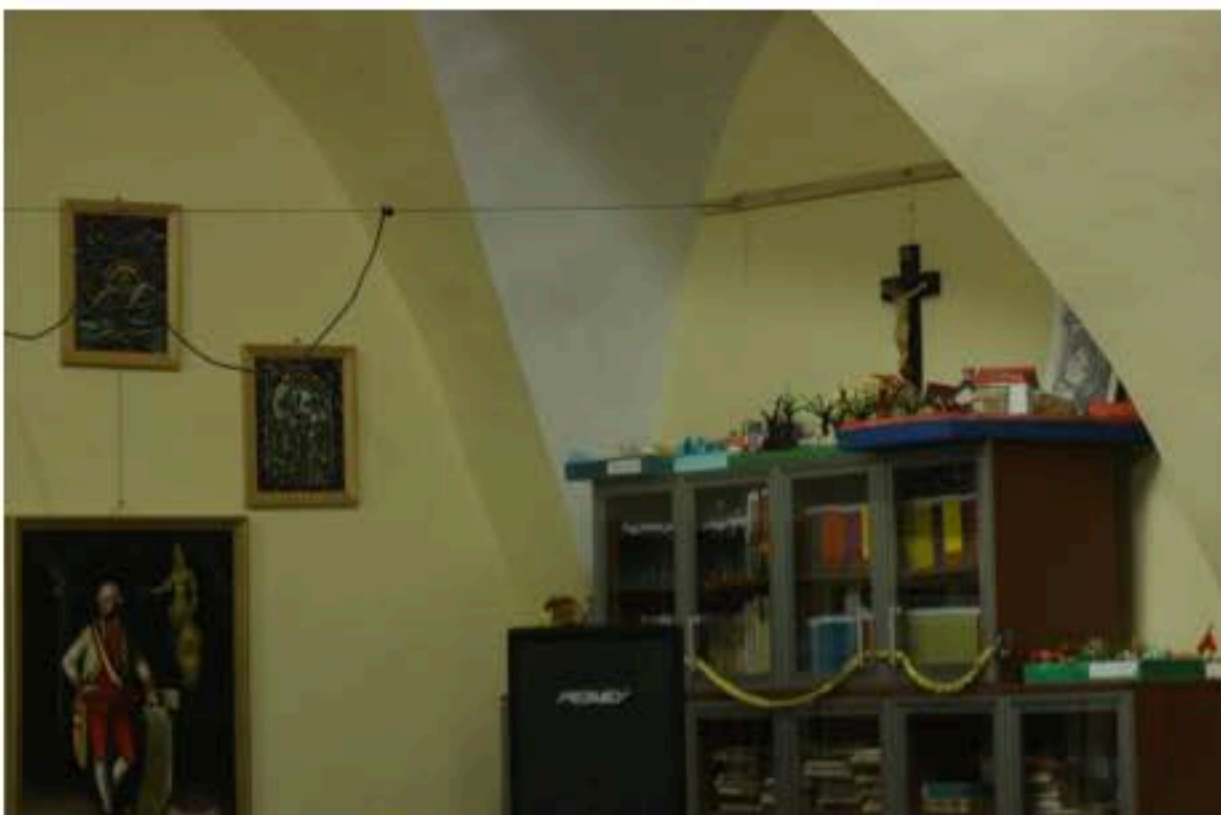
"Cred că oricine întârzie puțin înainte să meargă la Gherla la penitenciar", i-am spus Danielei Maier care mă aștepta ieri dimineață undeva prin Mănăstur.

Am spus da fără ezitare când am fost întrebată dacă vreau să merg la concertul pe care Marc Aymon urma să-l susțină la închisoarea de maximă securitate din Gherla. De curiozitate mai mult, recunosc. Nu știam nimic despre artist și nici nu am vrut să-l ascult înainte, mi-era de-ajuns să știu că o să cânte acolo, că a mai fost, că e îndrăgostit de România și că nu-i e greu să aibă două concerte în aceeași zi (seara urma să cânte la Cluj, la Grădina Botanică).

Gherla e oraș armenesc și are o arhitectură foarte interesantă. Am aflat asta de la Daniela Maier (care știe prea bine cum și cu ce se mănâncă arhitectura), dar am și reușit să văd câte ceva din mașină.

Ploaia s-a oprit pe când am ajuns noi la Gherla, însă concertul a fost mutat în interior, în locul unde deținuții își desfășoară ateliere de creație, la bibliotecă. Am fost surprinsă să văd câte minunății au realizat pe acolo: origami, desene, picturi etc.

Marc Aymon a ajuns la Gherla prin intermediul elvețianului Pascal Praz, căruia îi e atât de drag orașul, încât a făcut o grămadă de lucruri bune pentru el și are în plan și alte surprize. Despre acestea vă vom povesti la momentul potrivit.

Pascal Praz

Elvețienii pe care i-am întâlnit ieri sunt printre cei mai relaxați oameni cunoscuți în ultima vreme. Inclusiv tânăra Michelle, de la ambasada Elveției, pe care am așteptat-o la aeroport și ne așteptam să vedem niște tocuri și ceva geantă sclipicioasă. Era în teneși, deschisă la povești despre România, curioasă și doxă de informații.

Trecuți prin ceva filtre, iar eu prin sfaturi legate de fotografiat în interiorul închisorii, am ajuns și la penitenciarul din Gherla – fostă cetate militară, construită în 1540 și transformată, după wikipedia, în 1785 de împăratul Iosif al II-lea în Carcer Magni Principatus Transilvaniae. După 1989, a devenit penitenciar cu regim de maximă siguranță.

În curtea închisorii, câțiva deținuți jucau baschet. Înăuntru, la bibliotecă, așteptau concertul lui Marc mai bine de 100 de deținuți. Cu un ochi numărăm, cu celălalt inspectam. Am stat în spatele lor pentru fotografii, căci n-aveam voie să le captez fețele. Cumva, am fost între ei. Nu m-am simțit încolțită, dar mai simțeam câte un ochi curios uneori. De acolo din spate, îmi pare rău că n-am reușit să le văd privirile din timpul concertului, dar am observat entuziasm, bătăi de palme, uneori firave și câte-un fredonat din colț în colț.

Daniela, care a stat în față, alături de ceilalți invitați, mi-a spus că aveau niște priviri ciudate, parcă speriate, că a fost emoționată la gândul că ei nu se manifestă ca noi la un concert.

Marc Aymon a transmis tot felul de emoții prin concertul lui. Cei din față aplaudau mai tare și încercau niște cuvinte franțuzești la fiecare final de melodie. La un moment dat, a venit să cânte între ei, s-a urcat pe un scaun, iar doi deținuți țineau puternic de scaun, să-l țină pe cel ce le-a oferit un moment de "realitate" în siguranță.

Mulți violatori și criminali sunt închiși aici, mi-a spus cineva la final. Iar la concert au mers cei care au vrut să meargă. Sala a fost plină. Înainte să plec, l-am auzit pe unul dintre ei spunându-i vreunui coleg: "Ia dă-mi aia, că-ți fac alta!". Era vorba de o brățară albastră pe care era scris cu roșu "Isus", pe care primul a luat-o și-a pus-o pe mână și a mers spre Marc. La ieșire l-am văzut pe Marc cu ea pe mână. N-a mai dat-o jos. Și el le-a dat ceva, deși nu era programat, a donat o chitară penitenciarului și a oferit multe zâmbete tot timpul concertului.

Seara, a cântat la Cluj-Napoca la Grădina Botanică. Măine vă vom prezenta câteva fotografii și de la acel concert.

Foto: Diana Câmpean

← Obiectele semnate de designeri români care pot fi văzute în weekend la târgul Made in RO
Made in Ro - Târg de design românesc, la Sibiu →

DIANA CÂMPEAN

Am terminat jurnalismul și, deși ar fi putut să "mă termine" și el pe mine, mereu am mers mai departe mânată de gândul: "eu vreau să scriu!". Și cel mai mult îmi place să scriu despre oamenii sinceri, despre cei care surprind și prin cele mai mărunte gesturi, cei care trec împăcați cu ei prin viață și care știu să viseze fără șovăieli.